

Lintunen

Lintuvaaran Omakotiyhdistyksen tiedotuslehti

Siivoustalkoot
tiistaina 7.5. klo 17–19
siivotaan yhdessä yleisiä
paikkoja eli tienvierää,
bussipysäkkejä ja
metsiköitä.

Puheenjohtajan paslsta

Aurinkoista kevätpäivää Lintuvaaralaiset!

Lintuvaaran Omakotiyhdistyksen vuosikokous pidettiin Lintumetsän koululla 19.3. varsin runsaslukuisen osanottajajoukon ollessa paikalla. Varsinaisen vuosikokouksen lisäksi paikalla olivat Lintulaakson koulun rakennusaikainen rehtori Jukka Karhula ja arkkitehti Tuija Ylä – Rautio esittelmässä rakenteilla olevan koulun suunnitelmia ja vastaamassa kysymyksiin.

Yhdistyksen sääntöjen mukaisesti kokouksessa valittiin puheenjohtaja seuraavaksi vuodeksi ja johtokunnan jäsenet seuraavaksi kaksivuotiskaudeksi erovuoroisten tilalle. Uusiksi johtokunnan jäseniksi valittiin Pekka Oksanen,

Päivi Pakkanen, Markku Saarikoski, Marja Sarmela ja Leila Vaalavirta. Erovuorossa olleista jäsenistä valittiin uudelleen Raimo Henttonen ja Arja Pihlajisto. Margit Lundström, Matti Nurminen ja Anu Sipilä jatkavat vielä toisen vuoden. Puheenjohtajaksi valittiin allekirjoittanut (Timo Numminen). Kiitän luottamuksesta.

Johtokunta on järjestäytynyt ja jakautunut työryhmiin. Varapuheenjohtajaksi valittiin Markku Saarikoski, sihteeriksi Päivi Pakkanen, taloudenhoitajaksi Raimo Henttonen ja Lintusen toimittajaksi Arja Pihlajisto. Työryhmät ovat (ryhmän vetäjä alleviivattuna):

Kaavoitus ja liikenne:
Numminen, Nurminen
Oksanen, Saarikoski, Sarmela
Nuorisio: Lundström, Sipilä,
Vaalavirta
Ympäristö: Henttonen,
Pakkanen, Sarmela

Olen perheeni kanssa asunut Lintuvaarassa viitisen vuotta. Olemme rakentaneet tänne talon ja nyt on menossa puutarhan rakentamisvaihe. Tämä täysin uusi maailma meille vanhoille kerrostalojen asukeille on vasta avautumassa, mutta kivaa on!

Lapsetkin ovat juurtuneet alueelle ja saaneet paljon kavereita. Vanhempi aloitti koulun syksyllä Mäkkylässä ja nuorempi tulee aloittamaan koulunsa ensimmäisten joukossa uudessa upeassa Lintulaakson koulussa.

Täysin uusi ympäristö Lintuvaara ei kuitenkaan minulle ollut, koska Isovanhempani olivat muuttaneet tänne jo 1952. Olen siis jo pienestä pitäen seurannut alueen kehittymistä. Täytyy todeta, että suurin muutos alueella kuitenkin on tapahtunut sen viimeisen viiden vuoden aikana, minkä mekin olemme täällä asuneet. Vanhat rintamamiestontit on jaettu ja tonteille on rakennettu uusia taloja. Välillä vanha talo on purettu ja samalle tontille, jossa ennen oli yksi talo, on nyt rakennettu neljä taloa. Ihmismäärä ja liikenne on siis lisääntynyt radikaalisti. Valitettavasti alueen palvelut ja tiet eivät ole kuitenkaan kasvaneet samassa suhteessa. Päinvastoin alueella ei ole enää yhtään kauppaa!

Omakotiyhdistyksen toiminta tuleekin tänä vuonna hyvin paljon keskittymään kaavoitus ja liikenne asioihin johtuen siitä, että alueellamme tapahtuu paljon tällä sektorilla. Ajankohtaisin tällä hetkellä on puolustusvoimain komentokeskuksen tilanne, mutta myös Kehä I

Lintuvaaran Omakotiyhdistyksen johtokunta

Raimo Henttonen	Paikkalinnuntie 19 B	pk. 548 3070, 041-441 5388
Margit Lundström	Nostoväentie 1 A 2	pk. 5487 687, 041-533 7193, e-mail: margit.lundstrom@luukku.com
Timo Numminen, pj	Nostoväentie 4 A	pk. 512 2512, 040-736 0129, e-mail: timo.numminen@iss.fi
Matti Nurminen	Viserrystie 6	pk. 541 9244, e-mail: mato.nurminen@pp.inet.fi
Pekka Oksanen	Jääskeläntie 38	pk. 5864763, 050 506 5465, e-mail: pekka.oksanen@radiolinja.fi
Päivi Pakkanen, siht.	Viserrystie 12	pk. 593 865, e-mail: paivi.k.pakkanen@helsinki.fi
Arja Pihlajisto	Hämeenkylläntie 29 B	pk. 5484 502, e-mail: arja@prestig.pp.fi
Markku Saarikoski	Varusmiehentie 16	pk. 0400-750 029, e-mail: markku.saarikoski@kolumbus.fi
Marja Sarmela	Katri Valantie 9A	pk. 040-7336612
Anu Sipilä	Hernekertuntie 6 C	pk. 5481 848, 040-589 0581
Leila Vaalavirta	Pikkulinnunreitti 13 A	pk. 8522909, e-mail: vaalavirta@luukku.com

Ilmoitustaulu omakotiyhdistyksen tiedotteita varten on Piken kioskin edessä.

Lintunen – Lintuvaaran Omakotiyhdistys ry:n tiedotuslehti ilmestyy neljästi vuodessa: helmikuussa, toukokuussa, syyskuussa ja joulukuussa.
Lintuvaaran Omakotiyhdistyksen tilinumero:
Nordea-Leppävaara 238618-9514

Taitto: Masa Pulkkinen, Arja Pihlajisto
Painopaikka: Yleisjäljennös Oy, Pursimiehenkatu 26, 00150 Helsinki

Toimitus: Arja Pihlajisto, puh. 5484 502
Levikki: 1600 kpl

(Mestarinsolmu), Kehä II:n ympäristövaikutusselvitystä, viidentien risteyksen ja Lintulaakson koulua ympäröivien katujen rakentamista ja turvallisuuden parantamista tullaan seuraamaan/vaati-
maan.

Muistuttaisin vielä, että omakotiyhdistys on kaikkien lintuvaaralaisten edustaja eikä "omakotitaloyhdistys" niin kuin joskus virheellisesti kuulee sanottavan.

Kuten olette huomanneet, kevät on tullut ja lumi on sulanut. Lumen alta on taas paljastunut kaiken mukavan lisäksi romua ja roskaa. Omakotiyhdistyksen järjestämät siivoustalkoot on onneksi tulossa. Laitetaan siis yhdessä taas kerran paikat kuntoon ja nautitaan sen jälkeen siisteistä maisemista iltalenteillämme.

Tavataan siivoustalkoissa!

Timo Numminen

Siivoustalkoot

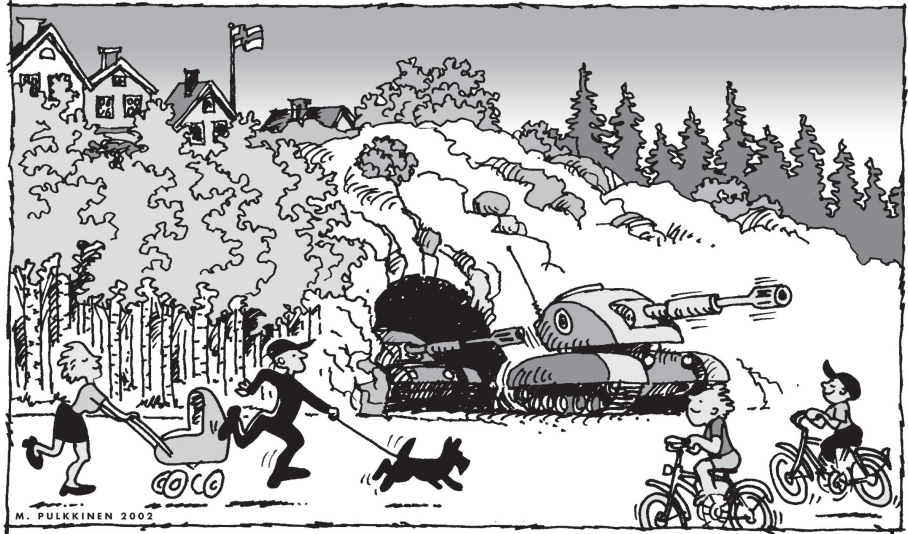
tiistaina 7.5. klo 17–19

Muovisäkkejä saa Hämeenkylläntien ja Paikkalinnuntien risteyksestä, Peukaloisenpolun ja viserrystien risteyksestä, Pikkulinnunreitintien ja Sininärhentien risteyksestä, Kirkkalantien/Nostoväentien kulmauksesta, 'Paulakosken' tontilta sekä Lintuvaaran koululta.

Täytetyt pussit jätetään tievarteen, josta ne noudetaan peräkärryillä.

Siivouksen jälkeen kokoonnutaan Lintuvaaran koululle, missä Supermarket Ykköshalli jo perinteisesti tarjoaa herkullista syötävää ja juomaa talkoolaisille.

Koululla otetaan vastaan myös jäsenmaksuja! Kaikki, jotka haluavat välttyä pankkimaksuilta, voivat maksaa jäsenmaksunsa ilmaiseksi! Maksu on tänä vuonna 7 euroa.

Tilanne Puolustusvoimien Helsingin sotilaspiirin komentokeskuksen hankkeesta Lintuvaaraan

Viime viikkojen aikana on niin lehdistössä, radiossa kuin kaapeli-TV:ssäkin ollut juttuja Lintuvaaraan (Lintukallion alle luolaan) suunnitellusta komento-keskuksesta. Kiitos niistä sekä yli 250 kotitalouden kannanotosta me hankkeen vastustajat olemme saaneet jo kaksi erävoittoa. Espoon kaupungin valtuusto on nimittäin jättänyt asian kaksi kertaa pöydälle. Lopullista sijoittamispäätöstä Lintuvaaraan ei siis ole tehty.

Komentokeskusta Lintukallioon vastustavat lintuvaaralaiset ovat ryhmityneet ns. Pro Lintuvaara -liikkeeksi. Tämä liike on käynyt useaan otteeseen viranomaisten ja valtuutettujen juttuilla sekä lähettänyt heille kymmeniä sivuja perusteita, miksi komentokeskus ei tänne sovi. Olemme olleet myös audienssilla valtuuston ryhmäpuheenjohtajien luona. Olemme pyytäneet asiantuntijalausuntoja erilaisilta ympäristö- ja luontoliikkeiltä sekä oikeusoppineilta. Näyttää siltä, että vastustuksemme on perusteltua sekä uuden rakennuslain että ympäristö-

seikkojen mukaan. Tätä mieltä on varmaankin jo osa valtuutetuista, koska hekin jo kyseenalaistavat koko hankkeen. Myös tehdyn esisopimuksen purkamisperusteita jo kysyllään.

Huolimatta erävoitoista ei lopullista taistelua ole vielä voitettu. Paljon on vettä virrattava Monikonpurossa ennen kuin Espoon kaupunki ja Puolustusvoimat ymmärtää siirtää komento-keskuksen jonnekin muualle pois asukasalueelta. Miten se onnistuisi? Järkiperusteet sekä puutteet valmistelussa sen mahdollistavat.

Hankkeen kokonaissuunnittelu on tehty kiireellä ja valtuutetuille ei ole kerrottu kaikkia asiaan liittyviä asioita. Tällainen tärkeä seikka on esimerkiksi, että jos Puolustusvoimat saa alueen hallintaansa, niin kaupungilla ei ole mitään mahdollisuutta puuttua alueen rakentamiseen yms. Toiseksi alueen asukkaille ei ole pidetty asianmukaisia kuulemis-tilaisuuksia (vain yksi 1999). Kolmanneksi hankkeesta tehty Ympäristövaikutusarviointi on puutteellinen ja virheellinen. Tästä olemmekin tehneet

valituksen Uudenmaan ympäristö-keskukseen. Neljänneksi esisopimus, jossa muun muassa maanvaihtona Espoo saa Kytön saaren lähisaarineen ja Puolustusvoimat hallintaoikeuden Lintukallioon, ei taida olla enää juri-disesti pätevä. Voimme kysyä mikä arvo on Kytön saarella Espoolle tällä hetkellä, kun valtion omistussuhde on todettu kyseenalaiseksi? Voiko valtio luovuttaa sellaista, jota se ei omista? Ei varmaankaan.

Onko tästä hankkeesta tehty Pro Lintuvaara-liikkeen taholta karpäsestä härkänen? Näin ei ole. Rakennus-aikaisen tien linjaus tulisi olemaan sekä Jääskeläntien että Lintukorpikadun kautta häiriten puolta Lintuvaaraa. Kalliosta on tarkoitus louhia noin 45000 km3 kiveä, joka tekee uusimpien laskel-mien mukaan noin 10.000 kuorma-autollista poiskuljetettavaa kiveä eikä 1000–2000! On siinä kuorma-auto poikineen (siis yhteensä 20.000 kertaa) jyristämässä pitkin Lintuvaaraa 5 koulun ja 7 päiväkodin läheisyydessä. Montako vaaratilannetta tulee? Kestääkö tiet ja mikä melu, pakokaasu ja pöly lentääkään Lintuvaarassa?

Meille on kerrottu, että mikäli tulee sotilaallisesti vaaratilanne, niin meidät evakuoidaan Keski-Suomeen. Mitä sitten, jos pommit tulevatkin yllättäen? Tuskin yksi pommi riittää tuhoamaan komentokeskusta, vaan siihen tarvitaan useampia ja näin koko Lintuvaara on vaarassa tuhoutua. Vaikka ajatus on spekulatiota, ei sitä voi kokonaan sulkea täysin pois. Me pro- lintu-vaaralaiset emme ainakaan halua tuota riskiä antaa perintönä lapsillemme.

Puolustusvoimat on kertonut Lintu-kallion olevan ehdottomasti paras paikka komentokeskukselle Espoossa. Kun osa valtuutetuista, ja myös me asukkaat, on pyytänyt saada nähdä ne perusteet tai sen mikä olisi ollut toiseksi paras vaihtoehto, ei sitä ole kerrottu – miksi? Onko Lintukallio siksi paras, kun se on lähellä asutusta, sinne on suhteellisen helppo tulla autoilla ja julkisilla kulkuneuvoilla ja se sijaitsee Kehä III:n sisäpuolella? Onko sittenkin mukavuustekijät painavampia

kuin strategiset perusteet? Tätä voimme vain arvailla, kun faktaa ei ole meille näytetty.

Miltä kuulostaa helikopterikenttä ja aitaus Lintukallion kauneimman kohdan päällä? Miten käy Monikon-puron jne. jne.? Mikäli olet samaa mieltä kanssamme, että komentokeskuksen paikka on jossakin muualla, niin seuraa asian käsittelyä valtuustoistunnoissa ja kerro valtuutetuille omat mielipiteesi hankkeesta. Sähköpostit (valtuutettujen yhteystiedot löytyvät esimerkiksi Espoon kotisivuilta) ja puhelinsoitot ovat oiva keino ”painostaa” heitä. Näin on paljon tapahtunutkin ja siitä myös valtuutetut pääsääntöisesti ovat olleet kiitollisia. Tällä hetkellä valtuutetut ovat hämillään siitä mitä on tapahtunut ja miten pitäisi edetä. Varsinkin muut valtuustoryhmät kuin Kokoomus ja Keskusta kyselevät aivan oikein hankkeen järkiperusteita. Keskusteluilla valtuutettujen kanssa voit osaltasi vaikuttaa siihen, että he päättävät siirtää hankkeen muualle tai purkaa koko esisopimuksen. Näin myös me Pro Lintuvaara-liikkeen jäsenet teemme.

Espoon kaupungin valtuusto käsittelee seuraavan kerran hanketta 13.5.02 klo 17.30 lähtien Valtuustotalolla Espoonkatu 5:ssä. Toivomme, että kun hanke on asialistalla, niin mahdollisimman moni lintuvaaralainen jaksaisi käydä seuraamassa kokouksia. On hyvä tietää, mitä **sinun** valtuutettusi tai puolueesi on mieltä hankkeesta. Seuraavat vaalit ovat kahden vuoden päästä.

Markku Saarikoski

Pro Lintuvaara

Ajan-kohtaista roskien poltosta

Espoon kaupungin järjestys-säännön mukaan on oksien, risujen ja kasvin lehtien polttaminen sallittu 15.9.-30.4. edellyttäen, että polttamisesta on ilmoitettu Espoon palolaitoksen valvomolle eikä siitä aiheudu kohtuutonta haittaa naapureille tai lähiympäristölle. Muuna aikana roskien poltto on kiellettyä.

Nuotion tai muun avotulen sytyttäminen on kielletty ilman paloviranomaisen lupaa.

Koiran-omistajille muistutukseksi

Hyvä tapa ja toisten kylälaisten huomioon ottaminen edellyttävät että koirien jätökset kerätään kakkapusseihin. Espoon kaupungin järjestyssäännön mukaan koira ei saa liata jalkakäytäviä, istutuksia eikä pihamaita. Lisäksi koirat on yleisellä paikalla pidettävä kytkettyinä. Koiraa ei saa päästää urheilukentälle, lasten yleisesti leikkipaikkana käyttämälle alueelle eikä kuntoradalle.

Pikkulinnunreitin varrella on kaupungin koirapuisto jossa koira voi juosta vapaana.

Vielä huomautetaan että myös kissat on yleisellä paikalla pidettävä kytkettyinä.

Muuten hyvää kevättä karvakuonoille ja heidän ulkoiluttajilleen!

Lintuvaaran päiväkodin esikoululaiset avasivat maaliskuun lopussa hienon taidenäyttelyn.

Mutta mistä kaikki alkoi?

Evästäuko metsäretkellä "Munakalliolla"

Kaikki eskarit (2 oli pupuna) Lumikki-jääshoussa, jossa olimme.

Samuli Viitanen ja Jussi Kimmunen maalaavat

Helmikuussa kävimme Ateneumissa tutustumassa Eero Järnefeltin näyttelyyn. Pysähdyimme näyttelyssä useiden taulujen äärelle kuulemaan oppaan esittelyä maalausten taustasta ja taiteilijan elämästä. Lapset työstivät näkemäänsä ja kuulemaansa. Näyttely innosti lapsia maalaamaan omia taideteoksia. Rentukat puhkesivat kukkaan, sammakko elämään ja Järnefeltin Leenakin tuli tutuksi. Lapset tekivät värikokeiluja ja löysivät värit töihinsä. Osa maalausten aiheista tuli näyttelystä. Jenna Talsi kertoi yhdestä työstään: "Mun työ on silkkiuikku. Oon maalannut sen. Kun me käytiin näyttelyssä ni näin silkkiuikkutaulun siellä." Useat lapset työskentelivät pitkäjänteisesti. Maalaukset eivät tuleet kerralla valmiiksi, vaan yhtä työtä jatkettiin useana päivänä. Näyttely innotti maalaamaan yhä uusia töitä ja eskarilainen Mikaela Kauppi yllätti kotiväkinsäkin avaamalla oman taide-näyttelyn kotiinsa. Lapset uskoivat alusta asti ideoita ja työhönsä ja olivat tyytyväisiä töihinsä. Siru Tikka kommentoi: "Mä vaan keksin sen perhosen. Sit mä keksin sen nimen ku tosta työstä tuli niin hieno." Anna-Riikka Pousi kertoi, että "oli kiva

tehdä tauluja taidenäyttelyyn. Sekin oli hauskaa, kun sai kertoa omasta työstä toisille."

Taideteema on jatkunut, yksi asia ja työtapa johtanut toiseen. Taideteemamme on paisunut kuin taikina ja koko prosessi on ollut arvokas, ei ainoastan lopputulos. Olemme pyrkineet huomioimann lasten tarpeet ja ideat ja järjestämään ajan, paikan ja välineet taiteen tekemiselle. Maalausten lisäksi lapset ovat piirtäneet hiilellä, värikynillä, tehneet kipsitöitä, pajutöitä sekä puutöitä. Lapset kuvasivat itse viime metsäretkellä maisemia ja toisiaan. Kun lapsi sai päättää kuvauskohteensa, herätti se myös suuren kiinnostuksen luontoa kohtaan. Päiväkodin lähimetsässä oleva iki-ihana "Munakallio", jonne on aina kiva mennä ja kokea uusia elämyksiä, näyttäytyy sammakkoperspektiivissä mielenkiintoisena lasten valokuviissa. Taiteen tekeminen on ollut tukemassa lasten lähiympäristöön tutustumista.

Lasten oma innostus on kantanut teemana. Seuraavaa ideaa emme ole vielä lukoonlyöneet, mutta aikuisilla on tunne, että teema elää ja jotain suurta ja kaunista on vielä tulossa.

Anja Oljakka

Annukka Ketonen

Eväitä työelämään

Koulussamme on ollut 9-luokkalaisilla työelämään tutustumisjakso TET huhtikuun alkupuolella. Eräs oppilaista Petra Vuolanen oli toimittajaharjoittelijana Helsingin Sanomissa. Hän piti työpaikastaan ja tehtävistään niin paljon, että innostus heräsi tätä ammattia kohtaan.

Monelle muullekin oppilaalle on harjoittelu avartanut näköaloja tulevaan ammattiin. Olemme saaneet erittäin hyvää palautetta oppilaistamme, niistäkin joiden koulunkäynti ei aina suju toivotulla tavalla, mutta työssä ovat toimineet kiitettävästi. Ohessa Petran itsensä kirjoittama kuvaus harjoitteluajastaan.

On taas kevät. Kesä ja koulun loppuminen nousevat ajatuksiin. Ennen kesäkuun ensimmäistä päivää ehtii kuitenkin vielä sattua ja tapahtua. Työtahti vain tihenee loppua kohden.

Me Lintumetsän koulun yhdeksäsluokkalaiset vietimme kaksiviikkoisen työelämäntutustumisjakson, ja nyt koulussa vertailemme työkokemuksia. Tavaratalot ja ravintolat keräsivät paljon harjoittelijoita, mutta oppilaita oli hakeutunut muuallekin.

Minä itse vietin yhdeksän päivää Helsingin Sanomien toimituksessa toimittajan työhön tutustuen. Tutustumisjaksoni ei ollut ihmettelemistä tumput suorina keskellä valtavaa Sanomataloa, vaan pääsin todella maistamaan toimittajan elämää.

Heti ensimmäisenä työpäivänä sain aiheen, josta juttu oli kirjoitettava. Juttua varten oli haastateltava lukiolaistyttöä, joten heti ensi töikseni soitin tytölle ja sovin haastattelun seuraavaksi päiväksi. Sitten oli otettava selvää mitä haastateltavalta saattaisi kysyä. Päivä kului kysymyksiä kirjoittaessa ja Sanomataloon tutustuessa.

Haastattelutilanne jännitti etukäteen, mutta seuraavan päivän koitos ei ollut ollenkaan niin pelottava tapahtuma kuin olin kuvitellut. Haastateltava osoittautui oikein mukavaksi ja sanavalmiiksi tytöksi. Tapaamisemme jälkeen olin intoa puhkuen valmis kirjoittamaan julkaisukelpoisen lehti-

jutun. Haastattelun pääkohdat oli helppo poimia ylös ja kirjoittaminen sujui luontevasti. Kun juttu oli valmis, lähetin sen sähköisesti arkistoon, josta se valittiin julkaistavaksi sopivalle päivälle.

Pian sain uuden aiheen, jota lähdin taas innokkaasti tutkimaan ja pohtimaan. Kahden viikon aikana kirjoitin kolme juttua, joista kaksi ilmestyy lehdessä vasta myöhemmin. Kun minua pyydettiin kirjoittamaan uusia juttuja kesällä, en epäillyt hetkeäkään suostuiskinko.

Tet-jaksoa seuraavana lauantaina oli palkitsevaa nähdä oma tekeleensä painettuna sanomalehden sivulle.

Mielestäni on mahtavaa, että koulu järjestää nuorille tällaisia tilaisuuksia tutustua työelämään. Tuon kaksiviikkoisen aikana konkretisoituu sekin miksi me oikein koulussa olemme. Samalla saamme luoda kontakteja tulevia töitämme varten ja ammentaa itsellemme työkokemusta.

Kiitos yrityksille ja yhteisöille, joiden kanssa teimme yhteistyötä!

Petra Vuolanen

Omakotiyhdistyksen teltta

Teltan vuokrauksesta juhannukseen asti huolehtii Timo Numminen p. 040-736 0129, juhannuksen jälkeen kolme viikkoa Arja Pihlajisto p. 510 2255 ja sitten taas Timo Numminen.

Teltan vuokra on € 10,-/vrk tai € 20,-/viikonloppu.

Varatessasi telttaa kerro myös kuinka kauan aiot pitää sitä, **maksa vuokra** omakotiyhdistyksen tilille **Nordea 238618-9514** ja noutaessasi teltan luovuta kuitti!

Sokeriherneitä

Niissä olosuhteissa, joissa me vanhempi väki vartuimme, oli paljon vaikeuksia ja ongelmia, mutta ne mnodostivat kuitenkin hyvän kasvuympäristön ja puitteet elämällemme. Oli paljon sellaista, jota emme mistään hinnasta haluaisi jälkipolvien koettavaksi, mutta on siellä muistojen lokeroista poimittavaksi runsaasti sellaista, joka nyt kaunistaa oman elämämme iltaruskoa. Niitä asioita on mukava muistella esimerkiksi kasvinkumppanien kanssa.

Lintuvaara ja erityisesti entinen Perä-Harakka oli luonnonläheinen asutusalue. Voi sanoa, että se oli kiinteä osa luontoa, joka käsitti metsää, mäkeä, eläimiä ja kasveja. Muistoissa ovat syksyiset värikkäät sienimetsät sanajalkoineen, jotka olivat silloin olevinaan niin korkeitakin. Niiden alla kasvoivat suojassa keltaiset kantarellit ja nukkauset karvarouskut. Kerrotaan, että tämän päivän koululaiset eivät tunne luontoa. Eivät kuulemma erota esim. mäntyä ja kuusta toisistaan. Meille sellaiset asiat selvisivät itsestään, sillä niiden tietojen arkku avautui meille heti ovesta ulos astuessamme. Meillä ei ollut aavistustakaan tietokoneiden ihmemaailmasta, joka kiehtoo tänä päivänä 10–15-vuotiaita niin, että heti kylään tullessaan kysyvät: "Saanks mä mennä sun nettiin?"

Siinä iässä enin osa meistä pelkäsi vielä puhelinta ja radiokin tuli tutuksi ainakin minulle vasta murrosikäisenä. Mitä nyt kidekoneesta oli kuulokkeiden välityksellä seurattu Markus-sedän lastentunteja. Mutta luonnon me todella tunsimme, olimme osa sitä. Vanhempiemme sukupolvi oli tullut paikkakunnalle paremman elämän toivossa. Kun rantarata oli valmistunut ja Leppävaaran asema – silloin puhuttiin pysäkestä – avattiin v. 1904,

tänne syntyi nopeasti kodikas, vaatimaton ja pikkuinen asumayhteisö. Helsinkiin pääsi rautateitse edullisesti töihin ja kun oli saanut, useimmiten velaksi, irti maatilkun, siellä elettiin omin ehdoin.

1920-luvun alkaessa Leppävaaraksi käsitettiin alue, johon kuuluivat nykyiset Lintuvaara, Mäkkylä, Perkkää ja Laajalahti. Alueella asusti siihen aikaan n. 700 ihmistä.

Maatilkkuja viljeltiin omiksi tarpeiksi ja joskus satoa riitti myytäväksi asti. Muistan, miten jo lapsuudessani naapurin sedät ja meidän isä keskustelivat esimerkiksi eri perunalaaduista ja niiden ominaisuuksista. Jotkin laadut olivat alttiimpia perunarutolle kuin toiset. Se tieto oli kallisarvoinen suoperäisellä alueella, etenkin kun sattui oikein sateinen syksy.

Kotieläinten pidossa oli omat ongelmansa. Kun perheessä oli yksi possu, siitä tuli lemmikki, josta oli syksyn tullen luovattava. Lasten ja monien aikuistenkin mieleen se aiheutti tunneristiriitoja. Meidän perheessämme

oli kanoja. Tunsin niistä jokaisen erikseen. Olin antanut niille nimetkin, enkä vielä tänä päivänäkään mielelläni hyväksy väitteitä, joiden mukaan kana olisi niin mahdollottoman tyhmä eläin. Meidät lapsetkin yritettiin opastaa pienestä pitäen tuntemaan niin kotieläinten kuin viljelyskasvien ominaisuuksia.

Olin hyvin pieni, kun eräänä keväänä isä ja äiti olivat pihalla kylvötoissa. He kylvivät muun ohella sokeriherneitä ja kertoivat, että niistä kasvaa maittavia herkkupaloja. Kiinnostuin hernepenkistä ja kävin joka päivä katsomassa, joko niitä herkkupaloja olisi ilmestynyt. Kun mitään ei näkynyt, kyllästyin odottelemiseen ja eräänä aamuna kaivoin kylvetyt, kosteassa maassa turvonneet herneet esiin ja pistin ne poskeeni. Tulin riemnissani sisään kasvot mullassa ja selitin, että herneet olivat jo kasvaneet, joten minä söin ne.

Sinikka Luja-Penttilä

Lintuvaaran viihtyisyydestä asuinalueena

Asukkaiden määrän raju kasvu viime vuosina on tuonut mukaan eräitä asuinalueen viihtyisyyteen suuresti vaikuttavia seikkoja, jotka on hyvä taas näin uuden kasvukauden alussa palauttaa mieliin.

Ensimmäinen asia on ympäristön roskaaminen yleisesti ja varsinkin muutamat ongelmapaikat erityisesti. Miksi esim. tupakkapakkaukset jaksetaan kantaa taskussa niin kauan kuin on yksikin tupakka jäljellä, mutta heti kun se on tyhjä, se pitää heittää maahan, missä sitten satutaankaan olemaan viimeisen tupakan ottamisen hetkellä. Sama koskee tietysti kaikkia muitakin pakkauksia. Miksi niitä ei voida tyhjänä viedä lähimpään roskikseen?

Sitten on tämä 'Paulakosken' keräyspiste. Oletteko panneet merkille mikä kauhea sotku siellä vallitsee? Ihmiset saavat viedyksi sinne jätepaperinsa, lasipurkinsa ja vanhat vaatteensa keräysastioihin ja ihan hyvä

niin, mutta miksi sinne pitää jättää muovikassit, joille ei ole keräysastiaa ja jotka sitten lentelevät pitkin tonttia. Mikä ihmiset jättämään jätepaperit, jotka eivät mahdu laatikkoon, sinne vaan johonkin laatikon viereen, kun varmasti on tiedossa, että joku tulee ja levittää ne ympäristöön, vaikei muu niin ainakin viimeistään silloin, kun sattuu tuulemaan navakasti. Ilmiö, joka sekin tuntuu yleistyneen viime vuosina.

Ja kokonaan eri asia on sitten ne asukkaat – ja naapurit, jotka vievät sinne kaiken mahdollisen kaman auton renkaista ja akuista risoihin pesukoneisiin ja televisioihin. Kyllä kaikkien jo nykyaikana pitäisi ymmärtää, että keräyspiste ei ole tarkoitettu näille roinille, ja että eivät ne itsestään sieltä häviä, vaan jonkun on ne sitten sieltä kuitenkin korjattava.

Toinen tällainen kaiken roinan kaatopaikka tuntuu olevan Ämmäntien vierustat. Kun omakotiyhdistys on tiedottanut kaupungille ja Espoon Sähkölle tästä ongelmasta, on viranomaisten ratkaisu ollut asentaa valvontakamera muuntoaseman portin pieleen. Nyt ei kukaan enää vie roskiaan portille, mutta kyllä heti kameran

kantaman ulkopuolelle. Paikalliset asukkaat ovat uhranneet erinäisiä tunteja alueen puhdistukseen, samoin kuin siivoustalkoiden yhteydessä tien varret on siivottu, mutta pahimmassa tapauksessa heti seuraavana yönä/päivänä saastaa on taas tuotu sinne. Tämä roskien tuominen on niin harkittu teko, että kun joku koiranulkoiluttaja on joskus nähnyt jonkin roskanheittäjän poistuvan paikalta ja ottanut rekisterinumeron ylös, on rekisterikilvet osoittautuneet vääriksi, numero ei ole vastannut auton mallia eikä väriä! Nyt meidän täytyykin lisätä painetta kaupunkiin pain, jotta saisimme Äijäntielle puomin, joka on valitettavasti ainoa käypä ratkaisu tähän ongelmaan.

Toinen asia roskaamisen lisäksi, joka vaikuttaa Lintuvaaran viihtyisyyteen asuinympäristönä, on yksityialueen kunnioittaminen. Lukuisista havoitunnoista päätellen nykyään lapsille ei enää opeteta, että toisen omaa ei saa ottaa kysymättä ensin lupaa omistajalta. Omakotitalojen puutarhat ovat tällaista yksityisaluetta! Pihoiilla kasvavat kukat, raparperit, marjapensaat ja omenapuut kuuluvat omaisuuden suojan piiriin. Ei ole sopivaa, että niitä mennään repimään, vaikka talon asukkaat eivät olisikaan kotona. Täytyy malittaa odottaa ainakin niin kauan, että joku tulee kotiin ja kysyä ensin lupaa talon asukkaalta. Jokainen kasvattaa – niin kukkia, marjapensaita ja omenapuita täytyy hoitaa, eivät ne kasva 'villeinä', eivät ainakaan ne, jotka tuottavat satoa – hyvän sadon toivossa, eikä ole mukavaa kun mökiltä palatessaan huomaa, että marjat ja omenat ovat poissa. Eli jos ei itsellä ole marjapensaita tai omenapuita, pitää kysyä lupaa poimintaan tai mennä ostamaan marjat ja hedelmät kaupasta!

Omakotiyhdistyksen hallituksen jäsenet toivottavat kaikille lintuvaaralaisille aurinkoista kesää. Ponnistellaan yhteisen entistä viihtyisemmän Lintuvaaran puolesta!

Millaisen Espoon haluamme?

Espoon eteläosien yleiskaavan alustavat rakennemallit ovat tulossa!

Kaupunkisuunnittelukeskus on nyt saanut valmiiksi eteläisen Espoon yleiskaavaa varten kolme erilaista vaihtoehtoa. Mallit ovat alustavia ja niistä halutaan saada asukkaiden ja muiden osallisten mielipiteitä.

Rakennemalleissa kuvataan pitkän aikavälin rakentamisen vaihtoehtoja. Malli A painottaa radanvarrtta ja on pientalovaltais. Mallissa B rakentaminen keskittyy eteläiseen Espooseen rannikon tuntumaan ja on kaupunkimais. Mallissa C puolestaan painopistealueena on itäinen Espoo eli Leppävaaran ja Tapiolan alueet. Eri vaihtoehtoja esitellään tarkemmin raportissa ja järjestettävissä yleisötilaisuuksissa.

Kunta esittelee rakennemalleja

- **Kaupungin verkkosivuilla** osoitteessa www.espoo.fi/ksk, www.esbo.fi/spc ja www.espoo.fi
- Verkkosivuille on tulossa myös keskustelupalsta toukokuun puolivälissä

- EE-mailin (Espoon tiedotuslehti) toukokuun numerossa (ilm. 8.5.)
- **Asukastilaisuuksissa**, jotka alkavat klo 18, mutta suunnittelijat tavattavissa jo 17.30:
Tapiola, Jousenkaaren koulu 6.5., jatkomahdollisuus 15.5.
Espoonlahti, Laurinlahden koulu 13.5., jatkomahdollisuus 20.5.
Leppävaara, Perkkaanpuiston koulu 14.5., jatkomahdollisuus 22.5.
- **Näyttelyissä** 20.6. saakka:
Ison Omenan kirjastossa, Matinkylässä ja Tapiolan kulttuurikeskuksen aulassa 9.5. alkaen
Pääkirjastossa Leppävaarassa 7.5. alkaen

Pienimuotoisempia näyttelyitä ja aineistoa useissa muissa kirjastoissa

Malleista halutaan asukkaiden – ja muiden osallisten – mielipiteitä mielellään niin, että asukkaat keskenään keskuselevat tavoitteista, vaihtoehtoista ja mahdollisista kehityspoluista. Tätä varten on edellä mainituille kouluille varattu kokoon-tumismahdollisuudet myös asukastilaisuutta seuraavalla viikolla. Ensin mainituissa asukastilaisuuksissa

jaetaan aineistoa ja toivotaan, että syntyisi keskusteluryhmiä eri teemojen ympärille. Ryhmät saavat aineistoa (raportit) ja niiltä toivotaan mielipiteitä ja näkemyksiä. Tietysti yksittäisetkin kannanotot ovat tervetulleita. Myös kouluja on tulossa mukaan. Aikaa mielipiteiden jättämiselle on heinäkuun loppuun.

Lintuvaaran Omakotiyhdistyksen johtokunta toivoo nyt aktiivista osallistumista lintuvaaralaisilta. Jospa tämän projektin myötä pääsisimme ainakin alkuun kaavoituskäytännössä, jossa ensin kysytään asukkaiden käsityksiä kaavoitustarpeista ja suunnitellaan niiden pohjalta, eikä niinkuin tähän asti on ollut tapana, että ensin tehdään kaavaluonnokset jossain virastoissa, ja sen jälkeen taistellaan vuosikausia muutosehdotusten ja valitusten kerteessä.

Yritetäänhän nyt kaikki vaikuttaa tähän tärkeään asiaan!

LAKU & OLIVER By Masa Pulkkinen 2002

Ihan pönttö juttu

Ensin hävisivät punatulkut, sitten varpuset, talitintitkin uhkasivat, uskollisia olivat vain muutamat, harvat sinitiaiset. Aivan kun en olisi kaikkeani koittanut vuosien varrella. Ensin vieritin syyn Maxi-marketin aurin-gonkukansiemenien niskaan, jotka varmaan olivat rikkaruohomyrkyillä kyllästettyjä, kun eivät kelvanneet oravillekaan. Siementen sijaan kokeilin talipalloa, joka maistui ainakin oravalle, koska se vei koko herkun mennessään. Seuraavan ripustin pörröhännän ulottumattomiin, mutta siivekkäät eivät koskeneet siihenkään. Lapsuudesta muistin, että kunnon tali se vasta on lintujen herkkua ja varta vasten matkustin naapurikaupungin kauppahalliin sitä noutamaan. En ihan väärin muistanutkaan, sillä vaikka tiaiset nyrpistivät vain nokkaansa sillekin, harakat oikein tappelivat siitä. Eniten kirveli kuitenkin mieltä, että naapurin lintulaudalla näytti käyvän melkomoinen vilske, vaikka itse olin sortunut tarjoamaan jo maapähkinöitä ja valmiiksi kuorittujakin auringonkukansiemeniä.

Ajattelin ottaa vahingon takaisin, kunhan muuttolinnut saapuvat. Ruokinta-automaatista oli ryhdyttävä nyt vain asunnonvälittäjäksi. Naapuriin nähden meikäläisellä oli hyvä etumatkakin, sillä kylän vähäisistä kottaraista eräs pariskunta on vuodesta toiseen pitänyt majaa pihakoivussani. Vieraanvaraisuudessa on ollut tosin toivomisen varaa, sillä asumuksesta on ollut pohja putoamaisillaan jo muutaman suven. Viime kesän poikueen sain pysymään pesässään pakkaus-teipin avulla, mikä tarttuikin napakasti kiinni pönttöön, joka oli sahattu muovisesta viemäriputkesta.

Talviruokinnan turhaumista viisastuneena olin siis valppaana tänä keväänä. Koska asiantuntijat eivät missään tapauksessa suosittele muoviputkesta tehtyjä lintukotoja, menin oikein luontokauppaan ja ostin aidon koivupölkystä sorvatun pöntön varustettuna säänkestävällä vanerikatolla. Ripustin komeuden niin korkealle puuhun, kuin huimaukseltani kykenin ja jäin tyytyväisenä odottelemaan sen

herättämää ihastusta. Odotin ja odotin. Luontopäiväkirjastani tarkistin, että joskus ovat tulleet jo maaliskuussa ja nyt alkoi olla jo huhtikuukin loppuillaan, eikä liverystäkään missään. Eräänä aamuna lehteä hakiessani kuulin viimein tuon kaivatun lurituksen, mutta vaikka kuinka kurkotin katsettani koivun latvaan saakka ei laulajaa näkynyt. Pahaa aavistellen siirsin katsettani aidan toiselle puolelle ja näin kuinka siellä tungettiin kortta sisään pönttöön, jonka lapset olivat hätäisesti laudoista kyhänneet. Tunsin itseni petetyksi ja aivan aseettomaksi. Olisiko pitänyt hommata pellavia ja haahkanuntuvia ja sisustaakin yksiö valmiiksi. Luottamukseni luontoasian tuntijoihin ainakin rapistui. Ripustan vanhan pöntön takaisin, niin saavat linnut itse päättää, haluavatko asua viemäriputkenpätkässä tai koivupölkkyseutuihinsa.

nimimerkki:
Luonto takaisin hinnalla millä hyvänsä

Kauan eläköön maanpuolustus!

Lintujen kevätpuuhasteluja seuratessa panee joskus huvittuneena merkille, miten kiihkeästi tiaiset ja siepot varvioivat ja puolustavat revierejään. Kun asiaa oikein rupeaa miettimään huomaa, ettei reviiirinvarioinnin suhteen itse luomakunnan kruunukaan ole niin vieraantunut periluonnostaan, kun joskus haluaisi uskoa. Syntyperäisenä paikkakuntalaisena, jo kymmeniä vuosia tienoon elämänmenoja seuranneena, yllättää useinkin itsensä paheksumasta uusien naapureiden uudenmoisia asumuksia ja puutarharustinkeja, puhumattakaan lastenkasvatuksesta ja muista elintavoista, tyyliin:” Ei täälläpäin ennen vaan oo ollu tapana ...! On täytynyt vain sopeutua, kun vanhastaan tietää, ettei

kiihkeäkään sirkutus pysäytä kehitystä. Sopeutumista auttaa kummasti, kun tulee tutuksi uusien naapureiden kanssa, jos ei muuten niin väkisin. Joutuu ehkä huomaamaan, etteivät nämä nyt niin piittaamattomia ja vastuuntunnottomia olekaan. Tämän seikan luullakseni pani useampikin kyläläinen merkille, kun ruvettiin yhdessä puolustamaan maataamme, merkillistä kyllä, maanpuolustuslaistosta vastaan. Kaikille valkeni jokseenkin yhtä aikaa ja ehkä hiukan liian myöhään, että instituutio, joka tehtäviin kuuluu rauhan turvaaminen, onkin pahin uhka lintukotomme turvatulle rauhalle.

Uusilla asuma-alueilla tähän yhteisyyden tunteeseen päästään, kun kaikki ovat yhtä aikaa muuttopuuhissa. On monia asioita, joista pitää yhteisesti sopia. Vanhat kylät tarvitsevat pienen kriisinpoikasen samaan harmoniaan päästäkseen. Puskaradiosta tuleekin yhtäkkiä tärkeä tiedotusväline paikakunnalla ja on ainakin yksi yhteinen puheenaihe, kun raitilla tavataan. Kyläkokouksissa opitaan tietämään, kuka on suunnittelutoimistossa töissä ja keillä on suhteita tiedotusvälineisiin tai kaupunginvaltuutettuihin. Eivätkä saavutuksetkaan ole vähäiset. Kun oikein rumpua lyödään, saadaan päätätäjätkin tajuamaan, että järjen käyttö on sallittua kunnallispolitiikassakin ja myös kansalaisilla on sanansa sanottavanaan asioiden suunnittelussa eikä vain kabinettiherroilla ja suurella rahalla. Pahoin kuitenkin pelkään, ettei kyseessä ollut se kuuluisa viimeinen taisto, vaan kurjimmillaan vain viivytystaistelu ja torjuntavoitto. Hyvä kuitenkin, että on jo rintamalinjat ojennuksessa, kunhan vielä saataisiin ”reserviläisetkin” peräkylistä mukaan, sillä kamppailu kakkoskehäkin vastaan vain uinuu asemasotavaiheessaan.

Strategiakehittely jatkokoon kevätseivoustalkoissa! Ja niinhän se on, että viserretään mitä viserretään, pääasia on että viserretään yhdessä yhteisen reviirimme puolesta.

Tarja Pihlajisto

KANNANOTTO KEHÄ II:N JATKON LINJAUKSESTA

Parhaillaan menossa olevan Ympäristövaikutusten arviointiohjelman mukaan selvitetään alueen asukasyhdistysten, asukkaiden, kaupunkien yms. mielipidettä siihen, miten Kehä II:n jatkon suhteen olisi meneteltävä. Ennen lopullisia päätöksiä Lintuvaaran Omakotiyhdistys haluaa selvittää asukkaiden mielipiteen Kehä II:n jatkamisesta.

Kehä II:n jatkamisen suhteen on arviointiohjelmassa esitetty kolme eri vaihtoehtoa:

A. Vaihtoehto 0+, jossa jatkoa ei rakenneta lainkaan, vaan parannetaan olemassa olevia tieverkostoja (esim. Vanha Turuntie, Kolkekannaksentie, Pitkäjärventie ja Lähderannantie).

B. Vaihtoehto Kehä II Turuntieltä Hämeenlinnanväylälle, jossa linjaus kulkisi Karakalliosta Lintuvaaraan Vihdintien kautta aina Hämeenlinnanväylälle saakka joko sähkölinjaa pitkin Etelä-Pohjois-Lintuvaaran välistä tai Pohjois-Lintuvaaran ja Hämevaaran välistä. Molemmissa linjauksissa Kehä II kulkisi joko tunnelissa tai syvennyksessä Lintuvaarassa.

C. Vaihtoehto Kehä II Turuntieltä Kehä III:lle Rastaalanpelloilta pohjoiseen Hämevaaran länsipuolta Pitkäjärven itäpuolen kosteikkojen kautta Kehä III:lle.

*Lintuvaaran Oky toivoo Teidän asukkaiden kannanottoa siihen, mikä on mielipiteenne näihin eri vaihtoehtoihin. Myös uudet muut ideat ovat tervetulleita. Palauttakaa kannaoittonne Piken kioskille viimeistään **31.5.02 mennessä**. Kannanottojenne perusteella Omakotiyhdistys muotoilee omia Kehä II käsityksiään viranomaisten kanssa.*

Mielestäni vaihtoehto A ☐ B ☐ C ☐ muu ☐ on paras.

Perustelut: _____

Espoossa _____.5.02

Toivomme, että voitte ilmoittaa ainakin tien missä asutte

Nimi: _____
 Osoite: _____

Tavallista

Parempi

Ruokakauppa

K K K
SUPERMARKET

YKKÖS
halli

K-YKKÖSHALLI
MYRMÄKI
LIESITORI 1
P: 530 8550

K K K
SUPERMARKET

WWW.KAUPPAAN
KOTIINKULJETUS
UUTUDET
TARJOUKSET
KAUPAN OSASTOT
PALVELUPISTEET
NEUVONTA
PALAUTE

P L U S S A

K-NETTI.COM
K-RYHMÄ

JAKELUALUEET:

LANSI-VANTAA 01600-01760
ITÄ-VANTAA 01200-01530
KLAUKKALA 01800-01820
HELSINKI 00590-00440
ESPOO 02600,02610,
-620,-630,-660,-680,-710,
-720,-730,-920,-940,-970.
KAUNIAINEN 02700

PIRKKA

WWW.SUPERMARKET.FI

YHTEISTYÖKUMPPANIT

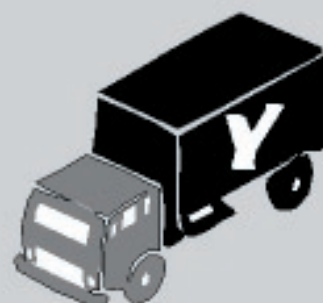
UUTUDET

MYYMÄLÄMME
ON AVOINNA:
ARKISIN 9 - 21,
LAUANTAISIN
8-18 !

Tervetuloa Ykköshallin Netti-kauppaan !

Avoinna
24 tuntia/vrk

Ykköshallin Netti-kauppa on avoinna 24 tuntia vuorokaudessa. Näppäile vain **www.ykkoshalli.fi** ja voit kätevästi tilata tarvitsemasi tuotteet meidän toimittamana, suoraan kotiisi, työpaikallasi tai vaikka työpaikkasi keittiöön. Lisäksi toimitamme päiväkodeille ja vanhusten palvelutaloihin. Lisätietoja myymälässämme antaa Marko Sundell
puh: 530 855 35

Anne ja Harri Sihvonen
Kauppiaspari

OTKOTIE PALVELUUTIN

Valitse palvelu

P L U S S A

